

Existentiële zorg

Sinds jaar en dag zijn vrijzinnig humanistische consulenten actief in de palliatieve zorg, en dit binnen de verschillende modellen. Bij hun job staat de existentiële nood van de patiënt centraal en gaan ze in op de zingevingsvragen van de patiënt.

Met verwondering lezen we in het opiniestuk van onder andere Mieke Vermandere dat binnen de palliatieve zorg "te veel uitgegaan wordt van het aanbod, te weinig van vragen en overtuigingen van de patiënt en dat op het einde de roep om spiritualiteit vaak onbeantwoord blijft". Zorgen voor een optimale levenseindezorg vraagt deskundigheid en een passende attitude, en dit bij het nemen van alle beslissingen. Euthanasie kan niet herleid worden tot het regelen van de administratieve voorwaarden voor de uitvoering ervan. De toepassing van euthanasie legt net juist de nadruk op het herhaaldelijk peilen wat de wensen van de patiënt zijn.

Het zogenaamde euthanasiedebat moet dan ook niet 'palliatiefzorgdebat' heten, maar 'waardiglevenseinde-debat' tout court. Gelukkig werd niet tot nu gewacht om initiatieven te nemen rond vorming van hulpverleners die betrokken zijn bij de problematiek van het levenseinde.

Sinds jaren wordt aan de VUB een cursus palliatieve zorg gedoceerd aan de geneesheren in opleiding. De LEIF (LevensEinde Informatie-Forum)-opleiding voor artsen, verpleegkundigen en andere zorgverleners hecht dan ook veel belang aan de communicatie met de patiënt. Hierbij wordt ook voorzien in de mogelijkheid van intervisie en collegiale consultatie voor zorgverleners aangaande het levenseinde. De Leerstoel 'Waardig Levens-einde' van deMens.nu aan de VUB is de eerste die alle opties bij het levenseinde (zorg en beslissingen) gelijkwaardig

beschouwt. Patiënten hebben recht op begeleiding van niet-paternalistische zorgverleners, die de patiënten begeleiden, maar niet beslissen in hun plaats.

Sylvain Peeters, voorzitter deMens.nu; Wim Distelmans, titularis leerstoel Waardig LevensEinde van deMens.nu aan de VUB

Congé en vakantie

De briefschrijver van 'Juf Congé en meester Vakantie' (DM27/06) wel erg kort door de bocht bij het waarderen van de inzet van de leerkrachten in de laatste week van het schooljaar. Ook de inschatting van het aantal uren per dag dat een leerkracht aan zijn taak wijdt, is schromelijk onderschat. Zes uur gemiddeld voor de klas, dat wellicht wel, maar een leerkracht zal daarnaast per dag nog gemiddeld een drietal uren voorbereiding en corrigeerwerk, in de lerarenkamer of thuis (dus in het verborgene) hebben. Ik vergeet dan nog de tijd die leerkrachten, begeleiders en directie vrijmaken om de problemen van leerlingen en hun ouders - ook voor zaken die met de lessen geen uitstaans hebben - buiten de zes uren lesactiviteit te beluisteren en samen naar een oplossing te zoeken. Ik ben het er wel mee eens dat de maatschappij een goede oplossing moet zoeken voor de leerlingen tijdens de enkele lesvrije dagen op het einde van elk trimester. Maar om daarvoor meteen de leerkrachten een week extra in het begin van de vakantie te belasten, vind ik een brug te ver.

Edwin Coulier, Veurne

Congé en vakantie

Dat leerkrachten al lang niet meer het respect krijgen van pakweg 60 jaar geleden, is al lang geweten. Dat ze de laatste jaren geregeld kop van Jut zijn voor vele mensen

is ook al lang geweten. Dat discussies over de voor- en nadelen van een onderwijsjob door een te groot verschil in visie meestal op niets uitdraaien, is ook al lang geweten. Maar de briefschrijver van 'Juf Congé en meester Vakantie' levert het bewijs dat vele mensen niet precies weten wat een job in het onderwijs inhoudt. Zijn mening getuigt niet alleen van een grote onwetendheid maar vooral van een gebrek aan respect voor de medemens.

Als je kiest voor een job, moet je geen andere jobs beginnen bekritisieren zonder precies te weten wat die jobs inhouden.

Erwin Lormans (leerkracht)